

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2018. év október hó 3. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést :

A rablás büntette miatt Kolompár Lajos és társai ellen indult büntetőügyben B. M. III. r. vádlott és védőjének másodfellebbezését elbírálv a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bf.10.138/2017/10. számú 2018. év március hó 13. napján kelt ítéletét Boros Miklós III. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült 20.525 (húszezer-ötszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget B. M. III. r. vádlott viseli.

A végzéssel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság a 2017. május 5. napján kihirdetett 7.B.XIX.102/2016/36. számú ítéletével K.L. I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és e szerint minősülő rablás büntetében. Ezért őt 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

H.R. II. r. és B.M. III. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett, a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés c) pontja e szerint minősülő rablás büntetnének vádja alól felmentette.

A kihirdetett ítélet ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére súlyosításért, cselekményének csoportosan elkövetett rablás büntettként történő minősítése és a szabadságvesztés tartamának felemelése, a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének mellőzése és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett, a II. és III. r. vádlott esetében pedig a felmentő rendelkezés miatt, bűnösségük megállapítása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlottak és védőik tudomásul vették az ítéletet.

A Fővárosi Főügyészség Bfel.6379/2017/2. számú átiratában a kerületi ügyészség fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, azonban az általa megállapított tényállás az iratok tartalma, illetőleg az elsőfokú bíróságnak az indokolási részben tett megállapításai alapján kiegészítésre szorul. Azzal indítványozta kiegészíteni a tényállást, hogy I. r. vádlott a II. és III. r. vádlottaknak és még egy ismeretlenül maradt személynek elmondta, hogy velük fenyegetve akarja a sértett nyakláncát megszerezni, azt fogja a sértettnek mondani, hogy amennyiben nem adja át a nyakláncát, őt a társai meg fogják késelni. A cselekmény ily módon való elkövetésébe és a megszerzett nyaklánc értékesítéséből folyó bevétel megosztásába a II. és III. r. vádlottak az előzetes egyeztetés során beleegyeztek.

A főügyészség hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az I. és II. r. vádlottaknak a nyomozás során tett vallomását fogadta el a tényállás alapjául, és hivatkozott is a szóban forgó, egybehangzó

vallomásokra, melyek szerint a cselekmény elkövetésének módjába és a megszerzett nyakláncért kapott pénzösszeg elosztásába a II. és III. r. vádlott beleegeztek. A főügyészség egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a II. és III. r. vádlott a rablás egyik törvényi tényállási elemét sem valósították meg és magatartásuk fizikai bűnsegélynek sem minősíthető. Az elsőfokú bíróság által is elfogadott és a tényállásba emiatt beemelhető beleegező magatartás a főügyészség álláspontja szerint azonban az általa hivatkozott joggyakorlat alapján is pszichikai bűnsegélyt valósít meg. A II. és III. r. vádlottak erősítették az I. r. vádlott bűncselekmény elkövetésére irányuló szándékát, mely passzív magatartással is megvalósítható, e körben tehát az elsőfokú bíróság a tényekből téves következtetést vont le. A főügyészség véleménye szerint az I. r. vádlott anélkül is hivatkozhatott volna a sértett előtt a II. és III. r. vádlottra, hogy ők erről tudtak volna, hiszen nem hallották az I. r. vádlott és a sértett párbeszédét. Ebben az esetben még osztozkodnia sem kellett volna az I. r. vádlottnak a zsákmányon a vádlott társakkal, de nyilvánvalóan azért közölte társaival a rablási szándékát, mert tőlük beleegezésre és megerősítésre volt szüksége.

Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet változtassa meg, K. L.I. r. vádlott cselekményét minősítse a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntettének, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát emelje fel, mellőzze a végrehajtás felfüggesztését, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg és szabjon ki vele szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést is.

H.R.II. r. és B.M. III. r. vádlott bűnösségét állapítsa meg bűnsegédként elkövetett, a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntettében, melyet a III. r. vádlott erőszakos többszörös visszaesőként követett el.

Velük szemben határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetést szabjon ki, melynek végrehajtási fokozatát fegyházban állapítsa meg, tiltsa el őket a közügyek gyakorlásától, és állapítsa meg, hogy a II. r. vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható, míg a III. r. vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés b) pontja értelmében nem bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottak és védőik a nyilvános ülésen tett felszólalásukban egységesen az ítélet helybenhagyására tettek indítványt.

A Fővárosi Törvényszék a 2018. március 13. napján tartott nyilvános ülésen meghozott és kihirdetett 20.Bf.10.138/2017/10. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és K.L.I. r. vádlott cselekményét a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntettének minősítette, a büntetése változatlanul hagyása mellett.

H. R. II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett, a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntettében. Ezért őt 1 év 4 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette és rendelkezett arról, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtása esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

B.M. III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett, a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntettében. Ezért őt, mint erőszakos többszörös visszaesőt 5 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

Indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat betartotta, a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben hiánytalanul lefolytatta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A feltárt bizonyítékokat a tárgyalás anyagává tette és értékelési körébe

vonta azonban a megállapított tényállást mind a személyi részben, mind a történeti tényállási részben hiányosnak illetve pontatlannak találta, így azt a Be. 351.§ (2) bekezdés b) és c) pontjaiban írt okokból megalapozatlannak tartotta. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja és a Be. 361. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az iratok tartalma alapján a tényállást pontosította, mely pontosításokkal a tényállás felülbírálatra alkalmassá vált.

Kifejtette a II. és III. r. vádlott cselekvőségének jogi értékelésekor, a BH 2000.381. számú jogesetre hivatkozással, hogy a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó előzetes megállapodás és a cselekmény helyszínén való pusztá jelenlét már megalapozza a bűnsegélyt, mint ahogy a tettes részéről bűncselekmény elkövetésére irányuló kérdésre a terhelt által adott igenlő válasz is a BH 2003.2. számú jogeset szerint. Az I. r. vádlott maga is elismerte, hogy azért állította azt a sértettnek, hogy három ember fogja megszúrni, mert tőle nem ijedt volna meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint is nyilvánvaló volt, hogy az I. r. vádlott azért döntött úgy, hogy az elkövetés módjába beavatja II. és III. r. vádlottakat annak ellenére, hogy ez a zsákmány egy részéről való lemondásával is együtt járhat, mert beleegyezést, támogatást remélt tőlük az elkövetéshez. Az osztozkodás felvetésével pedig érdekeltté kívánta tenni őket az elkövetés sikerességében. A pszichikai bűnsegély megvalósulásának tehát fennállt az a feltétele, hogy a tettesben a bűncselekmény elkövetésére irányuló, már kialakult szándékot a II. és III. r. vádlottak tovább erősítették.

Azzal az elsőbírői érveléssel, hogy a II. és III. r. vádlottnak nem állt fenn kötelezettsége a cselekmény megakadályozására, a másodfokú bíróság egyetértett. A vádlottak azonban Kolompár Lajos cselekményének megakadályozása nélkül is kifejezhetnék volna rosszallásukat, egyet nem értésüket, vagy megtehették volna, hogy elhagyják a helyszínt. A beleegyezés és a helyszín közelében, látótávolságon belül maradás a II. és III. r. vádlottak részéről azt mutatja, hogy az I. r. vádlott általi elkövetésbe - a zsákmányból való részesülés reményében, ahogy azt Hajnal Richárd is vallotta- belenyugodtak. Az I. r. vádlott részére nyújtott pszichikai segítségre tehát kétséget kizáró bizonyítottsággal az eshetőleges szándékuk terjedt ki. Erre figyelemmel megállapította a másodfokú bíróság, hogy a II. és III. r. vádlott cselekménye bűnsegédi magatartást valósított meg.

Mivel a cselekményben hárman vettek részt, az csoportosan elkövetettnek minősült, hiszen annak nem volt jelentősége, hogy a csoportos elkövetésen belül az egyes elkövetők milyen tettesi vagy részesi minőségben vettek részt.

H. R. II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítélete a másodfokú határozatban foglalt változtatással 2018. március 13. napján jogerőre emelkedett.

Az ítélettel szemben B. M. III. r. vádlott és védője élt fellebbezéssel, a III. r. vádlott az irány megjelölése nélkül, feltehetően felmentésért, míg védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett.

A Fővárosi Főügyészség tudomásul vette az ítéletet.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság - miután az első fokon felmentett III. r. vádlott bűnösségét megállapította - a korábbi Be., a határozat meghozatala idején hatályos 1998. évi XIX. törvény 386. § (1) bekezdés a.) pontja alapján törvényesen biztosította ítéletével szemben a rendes jogorvoslat lehetőségét. A fellebbezés bejelentésére a III. r. vádlott és védő részére a nyitva álló határidőn belül került sor, a másodfellebbezések a bejelentéskor joghatályosak voltak, elbírálásukra az ítéltábla az 1998. évi XIX. törvény 391.§ (1) és (2) bekezdése alapján 2018. május 31. napján 2018. október 3. napjára nyilvános ülést tűzött ki.

A harmadfokú nyilvános ülésen jelenlévő védő a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat

fenntartotta, mely szerint elsősorban a III. r. vádlott felmentését, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a perrendtartás szabályait megtartva bírálta felül az ügyet, azonban a másodfokú bíróság ítélete az első fokon felmentett vádlott bűnösségének megállapítása tekintetében megalapozatlan, tévedett, amikor a III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, csoportosan elkövetett rablás büntetében.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a cselekmény elkövetésekor a III. r. vádlott tevőleges magatartást nem tanúsított, a cselekmény fizikai közelében sem tartózkodott. Ezzel a másodfokú bíróság is egyetértett, amikor rögzítette, hogy III. r. vádlott a sértettől látótávolságban, de hallótávolságon kívül állt. Ebből tehát egyértelműen következik, hogy III. r. vádlott arról nem bírt tudomással, milyen tartalmú kommunikáció zajlott le I. r. vádlott és a sértett között. III. r. vádlott tehát az elkövetéskor a cselekmény fizikai közelében nem tartózkodott, magatartása passzív volt, így jelenléte nem gyakorolt szándékerősítő hatást az I. r. terheltre.

A III. r. vádlottnak segítő szándéka nem volt, a tettesi cselekményt nem segítette elő, a tettesi akarat elhatározást nem erősítette, nem támogatta. Tévedett a bíróság akkor, amikor megállapította, hogy azáltal, hogy az I. r. vádlott társaival előre közölte, hogy mire készül, az ráutaló magatartással történő beleegyezésnek minősült a II. és III. r. vádlott részéről, nyíltan egyik vádlott sem foglalt állást az I. r. vádlott ötlete mellett, bár valóban nem volt ellene tiltakozás, de azt sem cáfolja semmi, amit a II. r. vádlott nyilatkozott, hogy csak blöffnek vették.

A másodfokú bíróság által kiegészített tényállás szerint III. r. vádlott beleegyezett abba, hogy az I. r. vádlott a sértett nyakláncát rá és a II. r. vádlottra hivatkozva fogja megszerezni, és ha a sértett önként nem adja át, akkor meg fogja késsel szurkálni, valamint abba is beleegyezett III. r. vádlott, hogy a nyaklánc eladásából származó bevételt szétosztják. E tényálláskiegészítés azonban ellentétes az iratok tartalmával.

B. M. III. r. vádlott védekezése szerint vele K.L. nem egyeztetett semmit, nem tudta mit akar csinálni, ha ő csinálta volna a rablást, akkor nem marad ott és nem hívja a rendőröket. Helyes az elsőfokú bíróság megállapítása III. r. vádlott szerepével kapcsolatban, hogy a vádlott a cselekmény után a sértett társaságában maradt, ő javasolta a rendőrség értesítését, megvárta a rendőri intézkedést és annak során is együtt működött. III. r. vádlott vonatkozásában előéletére tekintettel külön nyomatékkal merült fel annak az életszerűsége, hogy a rendőri intézkedést megvárta volna-e, ha az elkövetésben részt vesz.

H. R. II. r. vádlott ellentétes tartalmú nyilatkozatokat tett a nyomozás során és a bírósági tárgyalás alkalmával. A nyomozás során még azt állította, hogy ő beleegyezett K.L. tervébe, de nem gondolta komolyan ezt az egészet, tudta, hogy csak blöffölni fog. Az elsőfokú bíróság előtt tett nyilatkozata szerint nem volt semmilyen megállapodás, megbeszélés a vádlottak között. I. r. vádlott nyilatkozata is ellentétes volt e körben, de azt fenntartotta vallomásaiban, hogy a többiekkel nem történt megállapodás. Ilyen megállapodásról a tanúk sem számoltak be. Mindezek alapján nem került kétséget kizáró módon bizonyításra, hogy a III. r. vádlott a rablás bűncselekmény elkövetésébe előzetesen beleegyezett volna. Mindezekre figyelemmel a III. r. vádlott felmentését kérte.

Másodlagosan utalt arra, hogy a kiszabott büntetés eltúlzott mértékű, az enyhítő körülmények nem kellő súllyal lettek figyelembe véve. Értékelni kell, hogy a cselekmény elkövetésétől közel 5 év telt el, a pszichikai bűnsegédi magatartás eshetőlegesen szándékkal valósult meg, és a vádlottnak disszociális személyiségzavara van.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.326/2018/1. számú átiratában kifejtette, hogy a másodfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával bírálta felül az ügyész által a III. r. vádlott terhére a felmentés miatt, a bűnösségének megállapításáért és vele szemben büntetés kiszabásáért támadott ítéletet.

Álláspontja szerint a másodfokú bíróság törvényesen állapította meg az első fokon felmentett III. r.

vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő rablás büntetében. Nem tévedett akkor sem, amikor megállapította, hogy a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó előzetes megállapodás és a cselekmény helyszínén való pusztá jelenlét már megalapozza a bűnsegélyt.

A törvényszék helyesen rendelkezett, amikor a tényállást kiegészítette, az nem járt eltérő tényállás megállapításával, ugyanis az elsőfokú ítélet indokolásában szereplő tényállításokat, amelyek az általa is elfogadott bizonyítékokon alapultak, tette a történeti tényállás részévé.

A leírtak alapján a III. r. vádlott felmentése az ellene emelt vád alól nem indokolt.

A másodfokú bíróság által a III. r. vádlottal, mint erőszakos többszörös visszaesővel, szemben kiszabott, a törvényi büntetési tétel legkisebb mértékében meghatározott fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés törvényes és az nem enyhíthető, figyelemmel a Btk. 90. § (3) bekezdés a) pontjára. Helyes a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárás is.

Mindezek alapján a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ügyész a harmadfokú nyilvános ülésen perbeszédében az írásbeli indítványában előadottakat fenntartotta.

B.M.III. r. vádlott előadta, hogy az elsőfokú bíróság döntésével ért egyet, ő hívta ki a rendőröket, nem követte el a bűncselekményt, neki nem szólt az I. r. vádlott, nem tudott róla, hogy mit akart csinálni, nem egyezett bele a nyaklánc tovább értékesítésébe sem. Felmentést kért.

A III. r. vádlott az utolsó szó jogán is a fentieket hangsúlyozta, nem csinált semmit, ártatlannak vallotta magát.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság az eljárást a 2018. július 1. napján hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló törvény 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 868.§ (1) bekezdésére figyelemmel a Be. Tizenhatodik Részében írt rendelkezések alapján folytatta le.

A Be. 868.§ (1) bekezdése alapján az új törvény rendelkezéseit - a 868-876.§-okban meghatározott eltérésekkel - a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A Be. 870.§ (3) bekezdése szerint a korábbi jogszabály alapján előterjesztett fellebbezés elbírálását e törvény hatálybalépése után a bíróság mellőzi, és erről az előterjesztőt tájékoztatja, ha e törvény alapján nincs helye fellebbezés előterjesztésének, vagy annak címzettje e törvény alapján nem jogosult a döntésre.

Erre figyelemmel a harmadfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a bejelentett fellebbezések alapján a harmadfokú eljárás lefolytatásának a hatályos Be. rendelkezései alapján is helye van-e. Ezzel kapcsolatban a Be. 615.§ (3) bekezdése rögzíti, hogy a másodfellebbezés az ellentétes döntést, illetve kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét sérelmezheti, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének ellentétes döntéssel összefüggő felülbírlata eredményezett.

A jelen ügyben a másodfokú bíróság ellentétes döntésének támadására került sor, így a bejelentett másodfellebbezések a hatályos eljárási rendelkezések szerint is joghatályosak.

A bejelentett vádlotti és védői másodfellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő

felülbírálatára eredményezett és az első és másodfokú bírósági eljárást - arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki milyen okból fellebbezett.

E felülbírálat során megállapította az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, kellő részletességgel és alapossággal folytatta le. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte, azok értékelését alapvetően helytállóan, de kisebb hiányosságokkal végezte el, melyből kifolyólag az általa megállapított tényállás is hiányos és pontatlan volt. Rögzítette, hogy a tényállás alapjául K. L.I. r. és H. R. II. r. vádlottak nyomozati vallomását fogadta el, melynek indokát is adta, azonban a tényállásban ezt nem megfelelően jelenítette meg.

A másodfokú bíróság az eljárási szabályokat ugyancsak betartotta, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást hiányosnak és pontatlannak találta, így azt az 1998. évi XIX. tv. 351.§ (2) bekezdés b) és c) pontjaiban írt okokból megalapozatlannak tartotta. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az 1998. évi XIX. tv. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az iratok tartalma alapján a tényállást pontosította, mely pontosításokkal a tényállás felülbírálatra alkalmassá vált.

A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított, a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, így irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

Nem osztotta a harmadfokú bíróság a védelem azon álláspontját, hogy a másodfokú bíróság a tényállás kiegészítése során iratellenes megállapításokat rögzített volna. Helytállóan utalt arra a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság K. L. I. r. és H. II. r. vádlottak nyomozati vallomását fogadta el, azonban a tényállásban az általuk tett vallomás alapján megállapítható tényeket nem rögzítette.

K.L.a nyomozati irat 199. oldalán található gyanúsítottai vallomásában úgy nyilatkozott, hogy a társaságában lévő személyek, H. R., B.M. és egy harmadik személy, akinek a nevét nem tudta, tudtak arról, hogy ő meg fogja fenyegetni velük Bálintot, de senki nem akarta megszurkálni őt, sem bármilyen formában bántalmazni. Senkinek nem volt olyan szándéka, hogy bántsák őt. Az ő ötlete volt az egész, hogy majd megfenyegeti Bálintot, ők pedig beleegyeztek. Úgy volt, hogy utána elosztják a pénzt. Miután B.odaadta neki a nyakláncot, visszamentek a többiekhez, beszélgettek még egy ideig, aztán mind a négyen elindultak különböző irányba. Úgy beszéltek meg, hogy találkoznak a mozgólépcső tetején, de lerázta őket. A KÖKI-ből egyenesen a Népszínház utcába ment, ahol a zálogfiókban beváltotta az aranyat.

H.R.II. r. vádlott a nyomozati irat 219. oldalán található gyanúsított vallomásában úgy nyilatkozott, hogy a gyanúsításban foglalt időben és helyen ott volt K. L., egy M. nevű sráccal, és azzal a gyerekekkel, akinek a L. a nyakláncát elvitte, és az ő barátnőjével, valamint voltak még számára ismeretlen személyek is.

Miközben beszélgettek a kürtöskalácsos előtt, egyszer csak K. L. előállt azzal, hogy meg akarja szerezni attól a gyerektől a nyakláncát. Azt mondta, hogy félrehívja azt a srácot és beszél vele, hogy adja oda a nyakában lévő aranyékszert és arra fog hivatkozni, hogy ha nem adja oda neki azt, valaki a társaságukból meg fogja késelni őt. Azt mindannyian tudták, hogy blöffölni fog, eszébe sem jutott senkinek, hogy megkéselje, nem is volt kés senkinél. K. azt mondta, hogy az ékszerért kapott pénzt elosztják. Végül is ő ebbe beleegyezett, de nem gondolta komolyan ezt az egészet. Leszögezte, hogy nem volt semmi köze a rabláshoz, csak tudott róla és beleegyezett, hogyha összejön a blöff, akkor az

aranyért kapott lóvét szétdobják.

A másodfokú bíróság e vallomások tartalmának megfelelően egészítette ki a tényállást.

A III. r. vádlott azon védekezését, hogy ő ott maradt a helyszínen, és még rendőrt is hívott a rendelkezésre álló iratok cáfolják. A nyomozati irat 33. oldalán található rendőri jelentésben ugyanis az került rögzítésre, hogy a KÖKI Terminál közlekedési csomóponton teljesítettek a jelentést készítőik szolgálatot, amikor ennek során odament hozzájuk a sértett, és a segítségüket kérte és elmondta, hogy mi történt, hogy K.L.miután félrehívta azt mondta neki, hogy a nyakában lévő aranyláncot adja át önként, különben a társaságában lévő három férfi meg fogja szurkálni. Ezt követően a fenyegetés hatására átadta nyakláncát, bántalmazás nem történt. Ezt követően a sértett visszament az elkövetővel az előző tartózkodási helyükre. Majd K. távozott a KÖKI Terminál épületébe 3 személy társaságában. Ezek után a rendőri jelenléte észlelve kért segítséget. Kérdésre a sértett elmondta, hogy a három személy még ott tartózkodik a kürtöskalács faház mellett. Ezt követően keresték fel a járőrök a sértett által említett személyeket.

A rendőri jelentésben foglaltakat a sértett a nyomozati vallomásában (nyomozati irat 40. oldal), T.F.T. tanú nyomozati vallomásában (nyomozati irat 104. oldal) megerősítette, valamint az általuk elmondottakat a nyomozati irat 151. oldalán található hivatalos feljegyzés is alátámasztotta, mely a helyszínen található biztonsági kamerák által rögzített felvételeket elemezte,. Ennek alapján az volt megállapítható, hogy a vádlottak és ismeretlen társuk a nyaklánc átadását követően valóban együtt távoztak a helyszínről, s ameddig a felvételen látható, együtt is gyalogoltak a terminál épületében.

Mindezek viszont a III. r. vádlottnak sem azon állítását, hogy ő végig a helyszínen maradt, sem azon állítását, hogy ő hívott rendőrt, nem támasztották alá, bár az kétségtelen, hogy aztán a helyszínre visszatért, hiszen a sértett így tudta megmutatni a rendőröknek őt és társait. Sőt ebből K.L. I. r. vádlott azon vallomása is igazolást nyert, hogy mind a négyen elmentek a helyszínről, de lerázta a társait, hogy egyedül tudja elvinni a zálogházba a nyakláncot, hogy ne kelljen osztozkodnia a többiekkel az érte kapott pénzből.

S az is egyértelművé vált, hogy a sértett és barátnője is be tudta azonosítani azokat a személyeket, akik K. L. I. r. vádlottal voltak, s a sértett azzal is tisztában volt, hogy kikre gondolt az I. r. vádlott, amikor azt mondta, hogy a vele lévő társai meg fogják szurkálni.

A tényállás kiegészítése tehát iratellenességet nem mutatott, arra megalapozottan került sor, ezért a védői érvelés nem foghatott helyt.

A megállapított tényállásból pedig helytállóan következtetett a másodfokú bíróság B. M. III. r. vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes volt.

A III. r. vádlott pedig azzal, hogy a cselekmény I. r. vádlott általi elkövetésébe beleegyezett és a helyszín közelében, látótávolságon belül maradt - a zsákmányból való részesülés reményében, ahogy azt H.R. is vallotta- abba bele is nyugodott. Az I. r. vádlott részére nyújtott pszichikai segítségre tehát kétséget kizáró bizonyítottsággal az eshetőleges szándéka kiterjedt. Erre figyelemmel állapította a másodfokú bíróság, hogy a III. r. vádlott cselekménye bűnsegédi magatartást valósított meg, érvelésével a harmadfokú bíróság is egyetértett, ezért a felmentésre irányuló jogorvoslati kérelmek nem vezethettek eredményre.

A bűnösségi körülményeket is körültekintően vette számba és értékelte a másodfokú bíróság.

A III. r. vádlott a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pont c) alpontja alapján erőszakos többszörös visszaeső, így vele szemben a büntetés a Btk. 82. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Btk. 90. § (3) bekezdés a) pontjára, nem enyhíthető, így a másodfokú bíróság által kiszabott 5 év tartamú szabadságvesztés a törvényi minimum volt, ami kiszabható volt vele szemben.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés is törvényes volt.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bf.10.138/2017/10. számú ítéletét a Be. 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 617. §-ára figyelemmel a Be. 613. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

A Fővárosi Ítéltábla végzése ellen a Be. 458.§ (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2018. év október hó 3. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

Dr. Szalai Géza s.k.
bíró

Záradék:

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.142/2018/17. számú végzése, ennek folytán a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 7.B.XIX.102/2016/36. számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bf.10.138/2017/10. számú ítélete 2018. október 3. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. október 3.

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Panykó Mihályné
tisztviselő